

Acompanyant en Josep Verde, cristià progressista

Dg, 5/02/2017 per Catalunya Religió

(*Joan Majó*) Aquest dissabte hem acompanyat en Josep i la seva família en el seu darrer viatge, i l'hem [acomiadat](#). En el funeral, jo recordava altres viatges que havíem fet plegats, junt amb una colla de bons amics, ara fa mig segle. Viatges que penso que val la pena explicar a qui no els ha conegut, o recordar a qui els ha oblidat.

En **Josep Verde Aldea** era una persona dels que en aquells temps en deien “cristians progressistes”, gent que havia entès que el seguiment del missatge evangèlic tenia una dimensió transcendent i una altra, tant o més important, de lluita per millorar la convivència i la justícia en la nostra societat. Va ser des d'aquest compromís cristià que vàrem fer molts d'aquests viatges.

Mentre seguíem sota la dictadura i era impossible la vida política democràtica, aquests viatges es materialitzaven a través d'actuacions en organitzacions formalment no polítiques que substituïen la feina dels partits polítics. Recordo especialment tres, en les que vàrem treballar plegats amb en Josep. La creació del Grup Cristià de Defensa dels Drets Humans, la fundació de Justícia i Pau, i la renovació de l'ICESB. Institut catòlic d'Estudi Socials de Barcelona. Durant uns anys van ser llocs on, de forma sovint clandestina i per tant amb un cert risc, durant els anys 60, es lluitava per els drets i per la llibertat, per la justícia i contra la desigualtat, i a favor d'una millor recerca i formació en temes socials.

L'ala “cristiana” del Reagrupament

Quan a principis dels 70 va començar a ser possible una incipient activitat política, no permesa però tolerada, una part important de companys d'aquests tres grups, junts amb gent d'altres orígens, vàrem participar en la fundació del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, i ens vàrem convertir en l'ala “cristiana” del Reagrupament, partit, que posteriorment es transformà en el “PSC (Reagrupament)”.

A la mort sobtada d'en **Josep Pallach**, el nou secretari general va ser en Verde. Mort **Franco**, durant la transició, es va produir un moviment d'unitat de l'espai socialista català, i una bona part del membres del PSC(R) vàrem entrar al nou partit, convertint-nos en l'ala “socialdemòcrata” i “més catalanista” del PSC. En la decisió d'inclinar-nos en aquesta direcció cap a l'esquerra, i no en una altra, hi va tenir un paper important en Verde.

Una motivació inicial cristiana

Explico, de forma molt simplificada, aquestes etapes de viatge, per reivindicar, en la persona d'en Josep tres actituds que compartíem. Una motivació inicial cristiana, plenament respectuosa amb la laïcitat, però no dissimulada. Una

convicció socialdemòcrata, preocupada per la justícia social, però cautelosa amb els anàlisis marxistes i oposada a la dictadura del proletariat. I una ferma reivindicació catalanista que en aquells moments s'inclinava més per la reforma plurinacional de l'Estat que no pas per la ruptura oberta.

És bo contemplar com poden haver anat evolucionant totes aquestes idees al llarg d'aquest 50 anys. No he tingut ocasions recents de comentar-ho amb en Josep, però he volgut reivindicar-les perquè no crec que s'hagin de llençar senceres a la paperera.

Joan Majó, enginyer, exalcalde de Mataró i exministre d'Indústria.